

Список використаних джерел

1. Бабанов И., Воеводский К. Карабахский кризис. / Игорь Бабанов, Константин Воеводский. – С-Пб. 1992. – 212 с.
2. Востриков С.В. Карабахский кризис и политика России на Кавказе / Общественные науки и современность. 1999. №3. – 73-86 с. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://ecsocman.hse.ru/data/291/464/1216/007wOSTRIKOW.pdf>
3. Маммадов И., Мусаев Т. Армяно-азербайджанский конфликт. История. Право. Посредничество / И.Маммадов, Т.Мусаев. – Тула: издательский центр "Гриф и К", 2007. – 36 с.
4. Мелик-Шахназаров А. Нагорный Карабах: факты против лжи. Информационно-идеологические аспекты нагорно-карабахского конфликта [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.sumgait.info/caucasus-conflicts/nagorno-karabakhfacts/nagorno-karabakh-facts-annex.htm>.
5. Шнирельман В. А. Войны памяти: мифы, идентичность и политика в Закавказье / В.Шнирельман. – М.: ИКЦ, "Академкнига", 2003. – 601 с.
6. De Waal T. Black Guardian: Armenia and Azerbaijan Through War and Peace. / T.De Waal. – N. Y., 2003. – 360 p.
7. Hancilova B. Peace Pending in Nagorno-Karabagh: Recommendations for the International Community // Policy Brief, Caspian Studies Program. 2001. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www/belfercenter.ksg.harvard.edu/publication/3104/peace_pending_in_nagornokarabagh.html.
8. The Second Gore-Bush Presidential Debate [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.debates.org/index.php?page=october-11-2000-debate-transcript>.
9. De Waal T. Black Guardian: Armenia and Azerbaijan Through War and Peace. / T.De Waal. – N. Y., 2003. – 248 p.
10. Remarks by President Obama to the Turkish Parliament [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.whitehouse.gov/the_press_office/remarks-by-president-obama-to-the-turkish-parliament.
11. Azbarez S. Azerbaijan, Turkey are "One Nation, Two States", Say Foreign Ministers // Azbarez. 2009. 23 June. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.asbarez.com/65154/azerbaijan-turkey-are-one-nation-two-states-say-foreign-ministers>.
12. Azerbaijan Seeks to Thwart Turkish-Armenian Rapprochement [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.rferl.org/articleprintview/1603256.html>.
13. Pivot to the Pacific? The Obama Administration's "Rebalancing" Toward Asia [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://http://www.fas.org/sgp/crs/natsec/R42448.pdf>.
14. EU Prague Summit Could Yield Progress on Karabakh Conflict [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.rferl.org/articleprintview/1622962.html>.
15. Драгадзе Т. Карабахский конфликт ближе к разрешению в сравнении с другими конфликтами [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://allaboutkarabakh.blogspot.com/2009_10_01_archive.html.
16. О развитии двусторонних отношений между республикой Армения и Турецкой республикой [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://allaboutkarabakh.blogspot.com/2009_09_01_archive.html.
17. Armenian President and U.S. Secretary of State Discussed NK Peace Process // Central Asia General Newswire (Interfax). 2010. 14 April. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.mediamax.am/en/news/karabakh/1669/> (дата обращения: 20.12.2013).
18. Tariverdiyeva E. Experts: US Strives to Improve Relations with Azerbaijan by Reconsidering its Foreign Political Positions // Trend Daily News (Azerbaijan). 2010. 9 June. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://en.trend.az/news/politics/1702198.html>.
19. US Reaches Out to Azerbaijan [Электронный ресурс] // RFE/RL. 2010. 7 June. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.rferl.org/articleprintview/2064374.html>.
20. Ismailzade F. Nagorno-Karabakh: Continued Lack of Western Interest? // Central Asia-Caucasus Institute Analyst. 2009. 17 June [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.cacianalyst.org/?q=node/5130>.
21. Фрейзер С. Казанская встреча по карабахскому урегулированию оставила надежду // Все про Карабах. 2011. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://allaboutkarabakh.blogspot.com/2011_06_01_archive.html.
22. Поскребышева Е. С., Старкин С. В. Внешнеполитическая стратегия "Союза правых сил" и прогнозы Национального разведывательного совета США: сравнительный анализ // Исторические, философские, политические и юридические науки, культурология и искусствоведение. Вопросы теории и практики. – Тамбов: "Грамота", 2011. № 2. Ч. 3. – 144-148 с.
23. Diehl J. At Nuclear Summit, Obama Snubs an Ally // Washington Post. 2010. 13 April. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://voices.washingtonpost.com/postpartisan/2010/04/at_nuclear_summit_obama_snubs.html.

Надійшла до редколегії 16.09.16

Т. Злобина, асп.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Київ, Україна

ПОЗИЦИЯ СОЕДИНЁННЫХ ШТАТОВ АМЕРИКИ ОТНОСИТЕЛЬНО УРЕГУЛИРОВАНИЯ НАГОРНОКАРАБАХСКОГО КОНФЛИКТА

Данная статья посвящена участию американских администраций Джорджа Буша-младшего и Барака Обамы в формировании структур региональной безопасности на Кавказе в контексте Нагорнокарабахского конфликта. Автор считает, что, исходя из своих внешнеполитических приоритетов США предпочитают "заморозить" указанный конфликт, тем самым открывая себе пути дальнейшего геополитического маневрирования. Особое место в статье отведено исследованию отношений США с ведущими региональными актерами: Россией, Азербайджаном, Турцией.

Ключевые слова: США; Россия; Нагорный Карабах; геополитика; внешняя политика; региональная безопасность; международная безопасность.

T. Zlobina, graduate student

Taras Shevchenko National University of Kyiv, Kyiv, Ukraine

THE POSITION OF THE UNITED STATES OF AMERICA REGARDING THE SETTLEMENT OF THE NAGORNO-KARABAKH CONFLICT

This research article is dedicated to participating USA administration of George W. Bush and Barack Obama in the formation of the structures of regional security in the Caucasus in the context of the Nagorno-Karabakh conflict. The author believes that, based on his foreign policy priorities, USA prefer to "freeze" this conflict, thereby opening the way for further geopolitical maneuvering. A special place in the article devoted to research the relationships with leading regional actors: as Russia, Azerbaijan and Turkey.

Keywords: USA; Russia; Nagorno-Karabakh; geopolitics; Foreign Policy; regional security; International Security.

УДК 327

П. Ігнат'єв, д-р політ. наук, проф.,
Б.Черкас, канд. політ. наук, асист.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Київ

ЕКОНОМІЧНЕ ДИВО ДОМІНІКАНСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ: ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ

У статті запропоновано країнознавчу характеристику Домініканської Республіки, а також розглянуто особливості здійснення ринкових реформ у період із 1930 р. по нинішній час. Країна досягнула високих темпів зростання ВВП, а це дозволяє стверджувати, що вона переживає нині етап "домініканського економічного дива", який є прикладом до наслідування у Карибському регіоні.

Ключові слова: Домініканська Республіка, Карибський регіон, США, туризм, інфраструктура, інвестиції.

В умовах постійного дефіциту іноземної валюти та знецінення грошової одиниці інтерес викликає досвід країн, яким вдалося вирішити подібну проблему шляхом

здійснення продуманої туристичної політики і отримання грошових переказів. У даному контексті на особливу увагу заслуговує дослідження процесу реформування на-

© Ігнат'єв П., Черкас Б., 2016

родного господарства Домініканської Республіки, яка, поруч із Багамськими островами, вважається лідером індустрії гостинності в регіоні Карибського моря.

Домініканська Республіка займає дві третини острова Гаїті і є другою найбільшою серед острівних держав Карибського басейну після Куби. На її площі, що перевищує 48,6 тис. кв. км, мешкає 10,4 млн. чоловік. На відміну від свого західного сусіда Гаїті, що вважається найбільш розвиненою державою в регіоні, Домініканська Республіка є найбіднішим державним актором у Західній півкулі, прибуток на душу населення пересічного домініканця є середнім у регіональному вимірі. Столице місто Санто-Домінго, яке історики називають найстарішим населеним пунктом в іспанській колоніальній імперії, було засноване у 1496 р. Саме тому воно стало зразком під час розробки планів інших міст регіону колонізаторами. У межах старих кварталів знаходяться: перший собор Латинської Америки Примада де Америка, перша вулиця з твердим покриттям під назвою Дамський провулок і перша іспанська фортеця у Новому світі Озама [1]. Серед інших великих міст можна назвати розташоване у гірській місцевості Сантьяго, а також столицю Бурштинового узбережжя Пуерто-Плату.

Домініканська Республіка має доволі строкате населення, що складається з чорношкірих людей, метисів і білих, але переважна більшість місцевих жителів представлена нащадками вихідців із Африки, адже таких у країні налічується 7,98 млн. чоловік [2]. Цікаво, що при цьому серед президентів країни традиційно домінували люди зі світлим кольором шкіри.

За своїм природно-туристичним потенціалом країна є лідером Карибського басейну. Східні райони вкриті 65-кілометровими пальмовими джунглями, які ще називають "Кокосовим берегом". Саме тут знаходяться великі населені пункти Пунта-Кана і Баваро, що є осередками розвитку індустрії гостинності. Найцікавішим місцем для здійснення екскурсій вважається північ, яку прозвали Бурштиновим берегом. У цьому регіоні туристи відвідують каскад із 27 водоспадів під назвою Дамагуа і затоку Самана на узбережжі Атлантичного океану, відому як місце розмноження горбатих китів, що припливають сюди у середині січня. Самі ж домініканці звикли відпочивати на більш дешевому південному узбережжі, яке простягнулося від міста Бока-Чіка до Ла Романи і є частиною Великого Санто-Домінго. Пляжі країни оточені кораловими рифами, які захищають їх як від хвиль, так і від затоплення з моря у сезон ураганів. Домініканська Республіка топографічно дуже різноманітна, бо має гірські хребти у центральному районі, а також відзначається декількома островами недалеко від східної частини острова. Тому тут знаходяться 16 національних парків, а берегова смуга перевищує 1609 км. У центральній частині є гірські хребти Кордільєра-Централь, серед яких домінує пік Дуарте – найвища гора Карибів висотою 3175 м.

Основними галузями економіки Домініканської Республіки є туризм, видобування корисних копалин і сільське господарство. Північні регіони мають значні поклади ларімару, відомого під назвою "карибської бірюзи", а також бурштину. Домініканським символом вважається рідкісний голубий бурштин, який у приміщенні виглядає коричнево-жовтим, а під променями сонця набуває блакитного відтінку. У цьому районі також здійснюється видобування золотої руди. Водночас країна є провідним експортером сигар, адже в галузі їх ручного виготовлення задіяні 118 тис. чоловік, а експортна виручка від збуту тютюнових виробів перевищує 780 млн. доларів [3]. Тут також вирощують дерева для отримання органічного какао та збирають значні урожаї цукрової тростини, з якої виготовляють ром трьох знаменитих

брендів "Brugal", "Bermudez", "Barcelo" і – у меншій мірі цукор. Крім цього, у сільському господарстві важливу роль відіграють авокадо, манго і банани.

Початок незалежного існування країни супроводжувався війнами. Домініканська Республіка зазнала окупації гаїтянами, а згодом постійні військові перевороти де-стабілізували ситуацію і країна стала великим міжнародним боржником. У 1906 р., згідно з поправкою Теодора Рузвельта і двосторонніми домовленостями, офіційне Санто-Домінго передало США право збирати і залишати у себе домініканське мито аж до 1941 р., а у відповідь американці погодилися виплачувати зовнішні борги країни. На початку ХХ століття домініканські порти захопили американські морські піхотинці і утримували їх під своєю окупацією з 1916 по 1924 рр. Оскільки постійно дислокувати тут збройні з'єднання було невигідно з економічних міркувань, офіційний Вашингтон вирішив сформувати залежний від себе режим і створити національну гвардію як його опору. Ставка була зроблена на очільника цього підрозділу Рафаеля Трухільо Моліну, який зрештою захопив владу в країні в 1930 р. [4].

Період правління Трухільо на прізвисько "El Jefe" (у перекладі "Шеф"), що тривав із 1930 по 1961 рр., відзначався певною стабільністю. В 1931 р. цей діяч створив Домініканську партію, яка стала опорою його режиму і фактично єдиною легальною політичною силою у країні. Згодом було сформовано культ особистості. В 1936 р. він змусив парламент перейменувати місто Санто-Домінго на Сьїдад Трухільо, а найвищу вершину Карибського моря гору Пік Дуарте також розпорядився назвати на свою честь. У центрі столиці функціонувало велетенське неонове табло, на якому було написано "Трухільо і бог". На автомобільних номерах можна було прочитати: "Нехай довго живе Трухільо!", а сам лідер країни мав позолочений номер [5]. Диктатор використовував косметичні засоби, які надавали його обличчю мулата більш білого вигляду. Водночас його режим відзначався надзвичайною жорстокістю. При ньому діяла таємна поліція "SIM" (Служба військової розвідки), були поширені викрадення представників політичної опозиції і "нещасні випадки" за їх участю на дорозі. Найвідомішою була трагедія сестер Мірабель, яких вбили люди Трухільо 25 листопада 1960 р. [6]. Згодом ООН запропонувала зробити 25 листопада Міжнародним днем з викоренення насильства щодо жінок.

Режим захопив найприбутковіші галузі економічної активності, створивши приватні монополії, що постачали населенню сіль, тютюн, м'ясо і алкогольні напої. Усе продовольство домініканці були змушені купувати у родини Трухільо, завдяки чому він отримував надприбутки, бо на плантаціях була задіяна дешева робоча сила з Гаїті. Крім того, підприємствами, пов'язаними з диктатором, велося масштабне будівництво доріг, каналізацій та іригаційних проектів за рахунок коштів державного бюджету. Протягом його правління Домініканська Республіка виплатила свою зовнішню заборгованість, а рівень освіти населення зріс з 30 до 96 відсотків. Водночас збагатився і сам диктатор [7].

Трухільо також вважався патронувателем мистецтв, особливо народної музики меренге. Якщо нині у пострадянських країнах прийнято запрошувати для підтримки політиків музик, що виступають на передвиборчих концертах, тоді ж диктатор зробив ставку на людей, які були знаменитими танцювальниками меренге. На честь нього були названі ансамблі, а співаки складали пісні, що вихваляли диктатора. Його брат навіть став керівником радіостанції, що транслювала музичні твори про Рафаеля [8].

З часом цей правитель почав втрачати підтримку серед широких верств населення. Корупція, чутки про накопичення ним колосального статку, неймовірні витрати на вечірки та дипломатичні прийоми, жорстокість по відношенню до опозиції і встановлення поліцейської держави призвели до падіння його популярності. Загалом вважається, що статки Трухілью дорівнювали ВВП країни, де на той час зберігалася бідність серед широких верств населення. Крім цього, він був типовим клептократом сильного типу та не потребував жодних союзників [9, с. 10].

З часом чиновники у Держдепартаменті США почали боятися, що події на Кубі в 1959 р. можуть викликати ланцюгову реакцію і в Домініканській Республіці, тому поступово обмежили контакти з диктатором, проводячи натомість таємні переговори з його "правою рукою" Хоакіном Балагером. 30 травня 1961 р. Трухілью вбили під час поїздки автомобілем "Chevrolet" дорогою біля міста Сан-Крістобаль, коли він потрапив у засідку, в якій на нього чекали семеро заколотників із автоматичною зброєю [10].

В 1965 р. президент США Ліндон Джонсон організував інтервенцію до Домініканської Республіки 42 тис. військовослужбовців, щоб унеможливити збереження владних позицій лівоцентристського політика Хуана Боша, який користувався популярністю в країні. Під час бойових дій загинуло 3 тис. чоловік [11]. Колишній найближчий помічник Трухілью та "архітектор" його інфраструктурних проєктів Хоакін Балагер прийшов до влади за порадою Держдепартаменту США.

Він отримав підтримку для здійснення економічних реформ від офіційного Вашингтона, що боявся повторення подій, аналогічних кубинській революції 1959 р. В 1969 р. цей політик запропонував створити вільні економічні зони, де виготовляли текстильні вироби й електроніку та згодом продавали цю продукцію до США. Він також скористався нестабільністю Гаїті та регіональною ізоляцією Куби, для того, щоб суттєво покращити економічне становище власної країни. Зокрема, заможні гаїтяни, що отримали нагоду купувати у Домініканській Республіці дорогу нерухомість, масово переїхали сюди у роки правління родини Дювальє, відомої своїм терором. Разом із тим, Домініканська Республіка замінила Кубу в якості улюбленого місця для морського відпочинку американських туристів, заради яких у країні почали проводити джазовий фестиваль, фестиваль музики меренге і карибських ритмів, дні колоніальної культури і майстер-класи з виготовлення сигар [12].

На сході країни в районі села рибалок Пунта Кана Хоакіном Балагером було ініційоване будівництво готелів, що працювали за системою "все включено" і займали територію біля пляжів і посеред хащ кокосових дерев. Цей же регіон поступово перетворився на основний осередок розташування гольф-клубів у Карибському басейні, бо гольф є улюбленою грою громадян США, які становили левову частку відвідувачів острова. Нині на її території налічується 28 подібних закладів. Поруч із Багамськими островами і голландською Арубою країна обзавелася і власними казино, при цьому їхня кількість тут найбільша у регіоні – 34. Серед них можна відвідати і другий за площею території подібний об'єкт на Карибах, відомий під назвою "Hard Rock Café" [13]. У країну почали заходити круїзні лайнери, для чого було збудовано порт у місті Ла Романа, розташованому на південно-східному узбережжі країни, а також модернізовано портову інфраструктуру столиці, розташовану недалеко від колоніальних кварталів.

При Хоакіні Балагері було відремонтовано історичний центр міста Санто-Домінго. В 1992 р. з нагоди

500-річчя відкриття Америки на сході столиці урочисто відкрили незвичайний туристичний об'єкт – маяк Колумба. У його центральній частині у спеціальному похованні нібито знаходиться прах Христофора Колумба, а у бокових галереях – музеї з артефактами з різних країн Карибського моря. Залізобетонний будинок у вигляді велетенського католицького хреста має 33 метри у висоту і 210 метрів у довжину. Він використовує 149 прожекторів, які відтворюють у нічному небі зображення фіолетового хреста на честь католицької віри [14].

Хоакін Балагер довів, що країна може динамічно розвиватися і без сильного авторитарного лідера. Ще будучи помічником Трухілью, цей юрист і кандидат наук здійснив масштабну освітню кампанію і відкрив низку університетів. Згодом завдяки політичній стабільності Домініканської Республіки сюди почали надходити значні інвестиції у готельну інфраструктуру. Цей політик помер у 2002 р. у віці 95 років та став єдиним президентом, який керував країною 6 разів протягом 22 років. Він мав 6 сестер, які допомагали йому виконувати державні функції у похилому віці, коли у нього почалися проблеми з зором [15].

Нині завдяки спадщині реформ Балагера Домініканська Республіка вважається туристичним лідером регіону. Зокрема, вона може запропонувати туристам 69 тис. готельних кімнат – більше, ніж будь-який інший її острівний конкурент. Водночас тут представлені практично всі великі світові готельні мережі [16]. Країна має 6 міжнародних аеропортів, головними серед яких є столичний "Las Americas" і регіональний аеропорт Пунта-Кани, однак розгалужена мережа аеропортових об'єктів дає нагоду мандрівникам прилітати до будь-якого регіону Домініканської Республіки [17]. Після Мексики, Бразилії та Аргентини Домініканська Республіка посідає четверте місце за кількістю туристів у регіоні. Згідно з тенденціями розвитку туристичного ринку, в 2016 р. в країні мають побувати понад 6 млн. іноземців, що підтвердить її статус як головного осередку гостинності Карибського басейну [18]. Характерно, що громадяни 145 країн мають можливість купити у аеропортовій зоні туристичну картку, яка дозволяє безвізовий 30-денний доступ до країни після оплати суми в розмірі 10 доларів. Так що не потрібно хвилюватися щодо процедури отримання візи, як на багатьох інших карибських островах, частина серед яких є залежними територіями Франції, Британії, Нідерландів і США.

На початку 1980-х років у Домініканській Республіці почалася економічна криза, викликана зменшенням цін на цукор і зростанням вартості нафти, яку країна у повному обсязі імпортувала. Для подолання її наслідків політичній еліті довелося звернутися по допомогу до МВФ, але вимогою цієї організації стала девальвація домініканського песо. Як наслідок, коригування вартості валюти шляхом її знецінення призвело до збільшення привабливості країни серед туристів через недорогі ціни домініканських курортів. У той же час, головним поворотним моментом для отримання прямих іноземних інвестицій виявився 1986 р., коли Ініціатива США для Карибського басейну забезпечила безмитний доступ близько 3 тис. найменувань товарів із Домініканської Республіки на ринок Сполучених Штатів. Для компанії, які вже в той час зіштовхнулися з гострою конкуренцією з боку азійських виробників, ця карибська країна стала привабливою альтернативою для перенесення туди заводів із США. Результатом стало значне зростання обсягів прямих іноземних інвестицій протягом наступних 8 років із середнім щорічним приростом у 17,7 відсотків [19, С. 3].

Проте, дисбаланс у державних фінансах, зменшення цін на основні експортні товари Домініканської Республіки на міжнародному ринку та збільшення вартості імпорту нафти (у результаті війни в Перській затоці) призвели до нової рецесії у 1990-1991 рр., коли ВВП скоротився на 5 відсотків. Друге втручання МВФ у справі країни в 1991 р. закінчилося прийняттям Нової економічної програми для стабілізації економіки та програми структурних реформ з метою досягнення макроекономічної стабільності та відновлення економічного зростання. Зрештою, в 1995 р. країна вступила до лав Світової організації торгівлі [20].

Втім, період 1999 – 2003 рр. також виявився складним для економіки Домініканської Республіки. Передусім, у зв'язку з низкою зовнішніх потрясінь, серед яких – нове зростання цін на нафту, уповільнення світової економіки та вплив подій 11 вересня 2001 р. на туристичний сектор Карибів. Негативні наслідки для домініканської економіки посилювалися банкрутством великого місцевого приватного банку "Baninter". Це викликало нову фінансову кризу. Темпи зростання економіки уповільнилися з 4,4 відсотків у 2002 р. до майже 2 відсотків у 2003 р. Подібні процеси призвели до чергового втручання МВФ і переговорів про нові позики, що були затвержені тільки в 2005 р. [21, С. 5]. За таких умов країні був потрібен сильний лідер, що мав вивести її з затяжної кризи.

Другою знаковою подією після Хоакіна Балагера можна вважати президентство Леонеля Фернандеса, представника Партії Домініканського Визволення, відомого на прізвище "Оракул із Санто-Домінго", незважаючи на те, що він став наймолодшим главою держави у історії країни у віці 42 років. Завдяки володінню іспанською, англійською та французькою мовами цей політик міг порозумітися практично з усіма очільниками сусідніх держав і європейських протекторатів, що існували у регіоні. Він керував Домініканською Республікою в 1996-2000 та в 2004-2012 рр. У 1999 р. Фернандес особисто запросив представників високотехнологічних компаній для роботи у мінераловидобувній галузі, а в 2004 р. він підписав знакову угоду про лібералізацію торгівлі Домініканська Республіка – Центральна Америка – США (DR-CAFTA), яка вступила у дію в 2007 р. Завдяки цьому у країні вдалося створити 650 тис. нових робочих місць [22].

З 2005 р. країна почала щоденно отримувати з Венесуели 55 тис. барелів нафти завдяки програмі "Petrocaribe", яка передбачала виплату 50 відсотків ціни за отримане "чорне золото", а решти – протягом наступних 17-25 років із кредитною ставкою 1 відсоток на рік. Станом на 2014 р. країна накопичила 4-мільярдний борг за постачання енергоносіїв, але участь у "Petrocaribe" дозволила залежні від транспортних перевезень Домініканській Республіці пережити період високих цін на нафту, а почати повертати борги офіційному Каракасу, коли ціни на енергоносії суттєво зменшилися [23].

В 2009 р. Леонель Фернандес також урочисто відкрив синю лінію першого метро у країні Карибського моря, адже до того власним метрополітенном користувалися тільки острівні території США Пуерто-Ріко. Водночас розпочалося будівництво червоної лінії, яке завершилося в 2013 р. У Франції для потреб цього транспортного об'єкту були придбані локомотиви виробника "Alstom" під назвою "Metropolis – 9000" [24]. Це надзвичайно важливе досягнення, оскільки 3,5-мільйонне місто Санто-Домінго має найбільше за чисельністю населення серед острівних країн Карибського моря, а для його доріг характерні затори. У роки перебування Фернандеса при владі також була ініційована програма мас-

штабного будівництва доріг, щоб пов'язати ефективним транспортним сполученням різні туристичні центри.

В 2012 р. його наступником на посаді став Даніло Медіна також із Партії Домініканського Визволення. Він одразу дистанціювався від деяких корумпованих елементів попередньої адміністрації і зміцнив свої позиції в якості найпопулярнішого політика Домініканської Республіки. Новий президент має у своєму розпорядженні більшість у Палаті представників і Сенаті країни. Водночас політичні розбіжності між фракціями з таких питань, як корупція, зовнішня політика, міграція та аборт стали перешкодою для процесу прогресивної трансформації країни. Конфлікти всередині правлячої політичної сили почали виникати у другій половині періоду президентства Д. Медіни через звинувачення у корупції проти впливового сенатора Фелікса Баутісти, який був політичним союзником Леонеля Фернандеса та нібито надавав йому фінансову підтримку під час виборів. Справа Баутісти, якого також звинувачують у привласненні 100 млн. доларів на посаді державної комісії з контролю за інженерними роботами, кидає тінь на владу партію країни [25].

Першою ініціативою Д. Медіни під час його президентства було введення значною мірою непопулярної податкової реформи, спрямованої на поліпшення економічного становища Домініканської Республіки. Незважаючи на економічні проблеми, цьому політику вдалося виконати найбільшу передвиборчу обіцянку й виділити суму, що дорівнює 4 відсоткам ВВП на освіту. Суттєве збільшення витрат (майже вдвічі у порівнянні з попередніми періодами) призвело до певного зростання рівня корупції та зловживань, але, з іншого боку, поліпшило економічне становище вчителів і сприяло модернізації освітньої інфраструктури. Для Домініканської Республіки це мало надзвичайно велике значення, адже означало довгоочікувані зміни у тому секторі, якому десятиліттями не приділялося належної уваги після завершення правління Рафаеля Трухільо. Передбачається також наймасовіша в історії Карибського басейну безкоштовна передача учням, студентам і вчителям 950 тис. комп'ютерів, забезпечення 70 відсоткам населення доступу до мережі Інтернет замість нинішніх 23 відсотків, а також встановлення точок доступу "вай-фай" у всіх школах, шпиталях і парках [26]. Прогрес у вирішенні інших структурних проблем країни у галузі охорони здоров'я та соціальної нерівності був мінімальним, незважаючи на сприятливі макроекономічні показники.

Економічне диво в країні було б неможливим без розвитку динамічних торговельно-інвестиційних відносин зі США. Як зазначалося вище, в 2007 р. вступила у дію угода DR-CAFTA, згідно з положеннями якої експорт промислових і споживчих товарів зі США звільнявся від оподаткування вже в 2015 р., а експорт сільськогосподарських – у 2020 р. Такі ж самі привілеї отримувала і Домініканська Республіка. З того часу темпи створення нових робочих місць у вільних економічних зонах карибської країни були доволі значними. Зокрема, зайнятість у них зростає з 1 тис. осіб у 2000 р. майже до 200 тис. у 2010 р. Частка працівників у ВЕЗ також збільшилася на 6,2 відсотка [27, с. 250]. При цьому на експорт виготовленої ними продукції припадало 77 відсотків усіх поставок товарів країни на міжнародний ринок [27, с. 251].

Єдина наддержава є головним джерелом грошових переказів, туристів, продовольства і енергоносіїв, натовість закупаючи у Домініканській Республіці цукор, какао, манго, медичні інструменти і побутову електроніку. В 2014 р. американські компанії продали тут м'яса, сої, олії, кукурудзи та консервованих продуктів на 1,3 млрд. доларів, оскільки країні потрібні продукти ха-

рчування для обслуговування колосальної кількості готелів. Загалом вона є третім (!) найбільшим ринком збуту для американських фермерів у Західній півкулі після Канади та Мексики [28]. Крім того, виробники автомобілів, фургонів і вантажівок, а також ТНК зі США, що постачають нафтопродукти, вважають домініканський ринок одним із найбільш перспективних у Карибському басейні. Загалом у країні працюють 130 компаній із американським капіталом [29].

Цікаво, що національною грою у республіці є бейсбол, а талановитих домініканських спортсменів охоче запрошують до клубів США, де вони складають запеклу конкуренцію таким самим "легіонерам" із Венесуели. Зокрема, у Бейсбольній лізі США з 856 гравців 89 були народжені у Домініканській Республіці [30].

Країна підтримує особливі зв'язки зі США також завдяки діаспорі у Нью-Йорку та Флориді. Домініканська Республіка є лідером із грошових переказів серед острівних країн Карибського басейну, оскільки лише протягом 11 місяців 2016 р. вона отримала понад 5,3 млрд. доларів [31].

Водночас економіка залежить від інвестицій США у готельне будівництво і в розширення портів. У 2015 р. американсько-британська корпорація "Carnival" відкрила "Amber Cove" – приватний круїзний термінал кошторисом у 85 млн. доларів. Він допоможе 300-тисячному північному місту Пуерта-Плата розвиватися в якості осередку прийому сотень суден на рік, адже його інфраструктура дозволяє одночасно обслуговувати 2 лайнери з 3690 пасажирами кожен. Ймовірно, що чисельність відвідувачів країни завдяки круїзним пасажирам зростає на 500 тис. чоловік [32]. Збільшення кількості американських туристів також стало рушійною силою для модернізації аеропорту в місті Пунта-Кана, який перетворився на найважливіший транспортний об'єкт країни. В 2015 р. він обслужив вже 6,5 млн. туристів і громадян Домініканської Республіки. Сьогодні це другий найбільший регіональний аеропорт після пуерторіканського, а звідси здійснюються регулярні авіарейси до 28 країн. В 2011 р. тут було збудовано другу злітно-посадкову смугу протяжністю 3100 метрів, завдяки чому він став єдиним аеропортовим об'єктом із двома смугами у Домініканській Республіці [33].

Саме американські і канадські туристи, які купують у країні житло, є основною рушійною силою розвитку її будівельної галузі. Експати відкривають тут власні готелі, ресторани та туристичні компанії. Вихідці зі США та Канади будують будинки, які оснащені автономними генераторами або працюють завдяки "зеленій" енергетиці. Ті, хто викуповує квартири у девелоперів, не повинні платити 3-відсотковий податок на зміну власника майна. Крім того, пільги для іноземців передбачають, що придбання об'єктів ціною меншою за 153 тис. доларів звільняється від оплати податку на нерухомість [34]. У багатьох регіонах велику двокімнатну квартиру в новій багатопверхівці з меблями можна купити за 100-120 тис. доларів. Нерідко іноземці здають свої будинки чи квартири в оренду, коли вони не живуть на острові.

Крім того, у Домініканській Республіці налагоджені відносини з Пуерто-Ріко – клаптиком землі, який перебуває під американською юрисдикцією і знаходиться за 130 км на схід. Нині зовнішній борг території становить 72 млрд. доларів і тут спостерігається економічна депресія. На острові є 3,5 млн. чоловік, серед яких поширене безробіття. Оскільки пуерто-ріканці знають англійську мову, вони намагаються потрапити до сходу Домініканської Республіки, щоб обслуговувати на курортах американських і канадських туристів, а також працювати інженерами і архітекторами у будівельній галузі [35].

Розвиток галузі видобування корисних копалин пов'язаний вже з канадськими інвестиціями. Корпорації "Barrick Gold" і "Goldcorp" вклали у роботу шахти "Pueblo Viejo", розташованої за 100 км на північний захід від Санто-Домінго, 3,6 млрд. доларів, що стало найбільшою інвестицією в історії Домініканської Республіки. В 2009 р. вони створили спільне підприємство "Pueblo Viejo Dominicana Corporation". Першій компанії належить 60 відсотків його капіталу, а другій – 40 [36]. Як наслідок діяльності цього СП, Домініканська Республіка нині є провідним експортером золота та срібла серед острівних державних акторів Карибського басейну. На золото, яке переважно вивозиться до Канади, загалом припадає 17 відсотків домініканського експорту [37].

За класифікацією ООН Домініканська Республіка належить до категорії країн із рівнем доходів населення вище середнього. Водночас тут спостерігається високий рівень майнового розшарування населення. Близько 40 відсотків її громадян контролюють лише 10 відсотків багатств. І навпаки, з дзеркальною протилежністю, на 10 відсотків найбільш заможних жителів країни припадає 40 відсотків її доходів. Таким чином, значна частина населення Домініканської Республіки живе у бідності [38, С. 7]. Крім того, в 2016 р. понад 32 відсотки домініканців перебували у злиднях [39]. При цьому, 5,2 млрд. доларів США витрачається на імпорт палива, а ще 1 млрд. дол. доводиться виділяти на паливні субсидії, щоб покращити стан незабезпечених верств населення [40].

Сучасна Домініканська Республіка має чимало проблем. Однією з них є вулична злочинність, у випадках якої місцеві жителі звинувачують нелегальних гаїтянських робітників. Загалом домініканці вважають себе нащадками іспанців, а у гаїтянах вбачають родичів колишніх чорношкірих рабів, тому ставлення до них відповідне. На Гаїті рівень ВВП на душу населення оцінювався в 846 доларів у минулому році і був одним із найнижчих у світі, що спонукало гаїтян за першої-ліпшої нагоди переходити кордон Домініканської Республіки у пошуках брудної та некваліфікованої роботи [41].

Переважна більшість домініканських гаїтян представлена "синіми комірцями", які працюють на будівництві або у сільському господарстві. Конституція 1929 р. надавала право на громадянство гаїтянам, що народилися на території країни. Однак у 2013 р. Конституційний трибунал постановив, що такі люди, народжені у період між 1929 та 2010 рр., перебували у тимчасовому транзиті Домініканською Республікою та не мали права на отримання громадянства. Таке рішення вищого судового органу погіршило імідж країни за кордоном, ускладнило відносини з Гаїті, і зрештою завершилося де-факто виходом офіційного Санто-Домінго з-під юрисдикції Міжамериканського суду з прав людини восени 2014 р. [42, С. 2].

Чисельність гаїтян на території Домініканської Республіки становить щонайменше 450 тис. чоловік, хоча деякі джерела і наводять іншу цифру – 1,2 млн. осіб. Значна їх частина перебуває у країні нелегально, у постійному страху перед депортацією, без елементарних прав для себе і своїх дітей, які мають змогу відвідувати лише початкову школу, а згодом змушені жити без доступу до середньої та вищої освіти [43, С. 9]. На жаль, починаючи з 2010 р. на Гаїті після руйнівного землетрусу в місті Порт-о-Пренс триває найгостріша в історії економічна криза, яка тільки посилилася внаслідок збитків, заподіяних ураганом "Метью" в 2016 р. Тому очевидно, що країна буде і надалі виступати постачальником біженців до свого більш заможного східного сусіда, провокуючи у такий спосіб негативну реакцію з боку домініканців.

Хоча Домініканська Республіка і Гаїті поділяють кордон протяжністю 360 км, між країнами практично не відбуваються туристичні обміни. Неможливо взяти автомобіль в оренду в Домініканській Республіці та поїхати на ньому через кордон до Гаїті, бо там його можуть викрасти. Крім того, Санто-Домінго і Порт-о-Пренс щоденно пов'язують лише літаки дрібної авіакомпанії "Sunrise", спроможні перевозити 19 пасажирів. Така ситуація вкрай негативно впливає на економічні зв'язки між країнами та на розвиток культурних відносин [44].

Серед актуальних проблем Домініканської Республіки варто виокремити рівень злочинності, який за опитуваннями громадської думки турбує більшість домініканців. Протягом 2002 – 2012 рр. кількість злочинів зросла з 14 до 24 на кожні 100 тис. населення, що вивело країну на четверте місце у Карибському регіоні серед найбільш небезпечних державних акторів. Більше того, кожен четвертий мешканець Домініканської Республіки визнав, що був пограбований або став жертвою нападу протягом 2012 р. Виходячи з цього, найбільшими загрозами для суспільної стабільності наразі є діяльність вуличних банд та торгівля наркотиками. За рівнем незахищеності житлових районів від нападів вуличних банд домініканці оцінили своє становище як гірше за те, що існує у небезпечному Гондурасі. Таку активність молодих злочинців можна пояснити зростанням обігу наркотиків у Домініканській Республіці, адже злочини пов'язані з ними становлять 40 відсотків від їх загальної кількості [45, С. 8].

Дефіцит електроенергії є такою ж серйозною проблемою, як і корупція. Створює перешкоди для економічного зростання і той факт, що вона у Домініканській Республіці вважається найдорожчою у Карибському регіоні у зв'язку з неефективним управлінням цим сектором державою [46, С. 11]. Через це у країні трапляються постійні перебої з постачанням струму, 30 відсотків якого втрачаються внаслідок низької якості мереж і крадіжок. А у 2012 р. 78 відсотків домініканців також вказували на те, що їх надзвичайно непокоїть корупція. За даними Світового економічного форуму, Домініканська Республіка посідає останнє 144-те місце серед 144 держав у рейтингу неефективності використання бюджетних коштів [47, С. 10].

У зв'язку з наявністю низкою соціально-економічних проблем Домініканська Республіка потребує підтримки міжнародних організацій і впливових країн світу. Її головними донорами є Програма розвитку ООН (ПРООН), Іспанське агентство зі співробітництва в цілях міжнародного розвитку, Міжамериканський банк розвитку та Агентство США з міжнародного розвитку (USAID) [48, С. 28].

Туристична галузь має свої проблеми, серед яких варто відзначити вірус Зіка, що розноситься москітами, епідемії холери з Гаїті, а також нашестя бурих водоростей на прибережну смугу під впливом штормів у Карибському морі. Водночас Домініканська Республіка входить до переліку держав, яким загрожує глобальне потепління. Останнім часом у країні почастішали природні катастрофи, такі як урагани, повені, землетруси, зсуви ґрунту тощо. Втім, найбільше занепокоєння викликає підвищення рівня води у Карибському морі, що до 2030 р. може зменшити площу найбільш популярного серед туристів пляжу Домініканської Республіки – Баваро у Пунта Кані [49, С. 11].

Але особливо у Домініканській Республіці побоюються такого регіонального потрясіння як зняття санкцій США з Куби. Справа в тому, що острів Гаїті знаходиться за 80 км від Куби і дуже схожий на неї кліматичними умовами та топографічно. У Домініканській Республіці студії "Голлівуду" раніше знімали художні стрічки про

Кубу та Іспанію, послугуючись її колоніальною архітектурою. Як зазначалося вище, ця країна є найбільшим експортером сигар у світі, причому частину тютюну вирощують тут із кубинського насіння, тому її фермери виступають проти повернення кубинських конкурентів на міжнародний ринок. Крім того, мова може йти як про цукор, так і про ром, які обидві країни експортують [50].

Висновки. Домініканська Республіка і Куба є сусідами зі схожою економікою, але одна з них опинилася у міжнародній ізоляції після революції 1959 р., а інша, зуміла знайти спільну мову зі США після 1965 р. і стала, поруч із Багамськими островами, головним туристичним осередком Карибського моря. Сполучені Штати Америки відіграли вирішальну роль у стимулюванні докорінного реформування домініканської економіки завдяки заохоченню офіційного Санто-Домінго створювати вільні економічні зони, розвивати транспортну інфраструктуру та будувати готелі з супутньою індустрією розваг. Динамічний характер демократичних перетворень у Домініканській Республіці пояснюється головним чином готовністю та здатністю до співпраці та компромісу з боку політичних еліт, а також застосуванням тиску на них громадянським суспільством і міжнародними організаціями. Ця країна активно і успішно працює над розширенням регіонального співробітництва і протягом незначного проміжку часу підписала низку угод про створення зон вільної торгівлі з Карибським співтовариством (КАРИКОМ), державними акторами з Центральної Америки і з США.

Список використаних джерел

1. Colonial Zone//Santo Domingo tourism. The Caribbean's first city. – Режим доступу до сайту: <http://www.santodomingotourism.com/santodomingo/colonial-zone/>
2. Dominican Republic's black population is nearly 8 million//Dominican Today. – 2016 – December 26.
3. The humble cigar makers//The Washington Free Beacon. – 2016. – March 24.
4. Rafael Trujillo: boss of a banana republic//The Caribbean Beat. – 2011. – May/June. – Режим доступу до сайту: <http://caribbean-beat.com/issue-109/boss-banana-republic#axzz4TkfYodWh>.
5. Dominican Republic: the Gaudiest dictator//Time. – 1945. – November 19. – Режим доступу до сайту: <http://content.time.com/time/magazine/article/0,9171,886652,00.html>
6. People's history – Trujillo//Santo Domingo tourism. – Режим доступу до сайту: http://www.colonialzone-dr.com/people_history-Trujillo.html
7. Rafael Leonidas Trujillo//Dictionary of Hispanic Biography. – 1996. – November 6. – Режим доступу до сайту: https://www.nypl.org/sites/default/files/blog_attachments/TrujilloBio.pdf
8. Salsa and Merengue. A history of Merengue. Part 4: Rafael Trujillo//Salsa Merengue.co.uk. – Режим доступу до сайту: <http://www.salsa-merengue.co.uk/revealit/histmer/part4.html>
9. Лопушинський І.П. Клептократія як влада злодіїв: чинники формування та шляхи запобігання / Іван Петрович Лопушинський // Теорія та практика державного управління і місцевого самоврядування. – 2016. – № 1. – 18 с.
10. 50 years since Trujillo assassination in Dominican Republic//IB Times. – 2011. – May 30. – Режим доступу до сайту: <http://www.ibtimes.com/50-years-trujillo-assassination-dominican-republic-287047>
11. A Century of U.S. intervention in the Dominican Republic//Telesur. – 2016. – September 25. – Режим доступу до сайту: <http://www.telesurtv.net/english/analysis/A-Century-of-U.S.-Intervention-in-the-Dominican-Republic-20160921-0034.html>;
12. Dominican Republic annual events//GoDominicanRepublic.com. – Режим доступу до сайту: <http://www.godominicanrepublic.com/wp-content/uploads/2013/12/dr-annual-events-2015-2016-en.pdf>
13. Gambling in Dominican Republic//Wizardofodds. – 2014. – April 29. – Режим доступу до сайту: <http://wizardofodds.com/blog/gambling-dominican-republic/>
14. The Columbus memorial lighthouse//The Carnival. – Режим доступу до сайту: <http://www.carnaval.com/columbus/lighthouse.htm>
15. Joaquin Balaguer, 95, Dies; Dominated Dominican life//The New York Times. – 2002. – July 15.
16. Accomodations//GoDominicanRepublic.com. – Режим доступу до сайту: <http://www.godominicanrepublic.com/about-dr/accomodations/>
17. Airports and seaports// GoDominicanRepublic.com. – Режим доступу до сайту: <http://www.godominicanrepublic.com/about-dr/airports/>
18. Dominican Republic announces 2016 Developments and boasts strong tourism statistics//PR Newswire. – 2016. – May 3. – Режим доступу до сайту: <http://www.prnewswire.com/news-releases/dominican-republic->

announces-2016-developments-and-boasts-strong-tourism-statistics-300261930.html

19. Investment Policy Review Dominican Republic / United Nations Conference on Trade and Development // New York and Geneva: United Nations, 2009. – 134 p.

20. Dominican Republic and the WTO//World Trade Organization. – Режим доступу до сайту: https://www.wto.org/english/thewto_e/countries_e/dominican_republic_e.htm

21. Investment Policy Review Dominican Republic / United Nations Conference on Trade and Development // New York and Geneva: United Nations, 2009. – 134 p.

22. Ex-Dominican President seeks stronger Florida ties//News-Press.com. – 2016. – October 17. – Режим доступу до сайту: <http://www.news-press.com/story/news/2016/10/17/ex-dominican-president-seeks-stronger-florida-ties/92280410/>

23. Venezuela – Dominican oil pact reaches operational demise//The Dominican Today. – 2016. – December 22;

24. Santo Domingo//Urban Rail net. – Режим доступу до сайту: <http://www.urbanrail.net/am/sdom/santo-domingo.htm>

25. Washington again slams Dominican Republic Govt. corruption//The Dominican Today. – 2016. – April 20.

26. Dominican Republic Unveils Plans to Bolster ICT Infrastructure//Near shore Americas. – 2016. – April 22.

27. Матвієнко А. Вільні економічні зони як фактор забезпечення економічного зростання країн, що розвиваються / Аліна Матвієнко // Економічний аналіз. 2012 рік. Випуск 10. Частина 4. – С. 249-252.

28. Dominican Republic//United States Department of agriculture. – Режим доступу до сайту: <http://www.fas.usda.gov/regions/dominican-republic>

29. Some 130 US companies operate across the country//The Dominican Today. – 2015. – December 22.

30. More than one quarter of players born outside US//MLB.com. – 2013. – April 1. – Режим доступу до сайту: <http://m.mlb.com/news/article/43619160/more-than-one-quarter-of-mlb-players-born-outside-us/>

31. Six Caribbean Nations See the Highest remittances for 2016//News Americas Now.com. – 2016. – October 13. – Режим доступу до сайту: <http://www.newsamericasnow.com/six-caribbean-nations-see-the-highest-remittances-for-2016/>

32. Amber Cove to bring more variety to Carnival's Caribbean cruises//Travel Weekly. – 2015. – September 7. – Режим доступу до сайту: <http://www.travelweekly.com/Cruise-Travel/Amber-Cove-to-bring-more-variety-to-Carnivals-Caribbean-cruises>

33. Punta Cana international airport//Airwaysmag.com. – 2016. – May. – Режим доступу до сайту: <https://airwaysmag.com/best-of-airways/punta-cana-international-airport/>

34. Dominican Republic property taxes//AmberCoveRealty. – Режим доступу до сайту: <http://ambercoveralty.com/taxes.htm>

35. Puerto Rican flee to Dominican Republic to escape U.S. territory's economic crisis//Fox News. – 2016. – January 26. – Режим доступу до

сайту: <http://www.foxnews.com/world/2016/01/26/puerto-ricans-flee-to-dominican-republic-to-escape-us-territory-economic-crisis.html>

36. Pueblo Viejo Gold Mine, Dominican Republic//Mining-technology. – Режим доступу до сайту: <http://www.mining-technology.com/projects/pueblo-viejo-gold-mine/>

37. Gold eases Dominican Republic US\$2,3 B trade deficit in Q1//The Dominican Today. – 2016. – October 6.

38. Dominican Republic Country Development Cooperation Strategy FY 2014-2018 // United States Agency for International Development. – USAID/Dominican Republic. – December 2013. – 52 p.

39. Despite high growth, 1 of every 3 is poor in Dominican Republic//The Dominican Today. – 2016. – December 13.

40. How renewables can reinvigorate the Dominican Republic (Part 2)//Clean Technica.com. – 2015. – November 14. – Режим доступу до сайту: <https://cleantechnica.com/2015/11/14/how-renewables-can-reinvigorate-the-dominican-republic-part-2/>

41. In Haiti, even the heartbroken have hope//Huffington Post. – 2016. – October 10.

42. Bertelsmann Stiftung, BTI 2016 // Dominican Republic Country Report. – Gütersloh: Bertelsmann Stiftung, 2016. – 36 p.

43. Dominican Republic Country Development Cooperation Strategy FY 2014-2018 // United States Agency for International Development. – USAID/Dominican Republic. – December 2013. – 52 p.

44. Haiti's Sunrise Airways approved for regular Dominican Republic flights//CaribJournal.com. – 2015. – May 27. – Режим доступу до сайту: <http://www.caribjournal.com/2015/05/27/haitis-sunrise-airways-approved-for-regular-dominican-republic-flights/>

45. Dominican Republic Country Development Cooperation Strategy FY 2014-2018 // United States Agency for International Development. – USAID/Dominican Republic. – December 2013. – 52 p.

46. Dominican Republic Country Development Cooperation Strategy FY 2014-2018 // United States Agency for International Development. – USAID/Dominican Republic. – December 2013. – 52 p.

47. Dominican Republic Country Development Cooperation Strategy FY 2014-2018 // United States Agency for International Development. – USAID/Dominican Republic. – December 2013. – 52 p.

48. Dominican Republic Country Development Cooperation Strategy FY 2014-2018 // United States Agency for International Development. – USAID/Dominican Republic. – December 2013. – 52 p.

49. Dominican Republic Country Development Cooperation Strategy FY 2014-2018 // United States Agency for International Development. – USAID/Dominican Republic. – December 2013. – 52 p.

50. Godfather II Explains why Dominicans worry over U.S.-Cuba//Bloomberg. – 2015. – January 29. – Режим доступу до сайту: <https://www.bloomberg.com/news/articles/2015-01-29-godfather-ii-explains-why-dominicans-worry-over-u-s-cuba-ties>

Надійшла до редколегії 28.03.16

П. Игнат'єв, д-р політ. наук, проф.,

Б. Черкас, канд. політ. наук, асист.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Київ, Україна

ЭКОНОМИЧЕСКОЕ ЧУДО ДОМИНИКАНСКОЙ РЕСПУБЛИКИ

В статье дано страноведческую характеристику Доминиканской Республики, показан путь проведения реформ в этой стране. Авторы указывают на преимущества и недостатки экономического положения в Доминиканской Республике, ее внешнеполитические ориентиры, в частности, роль США в инвестиционной деятельности и туристическом секторе. Доминиканская Республика вышла на высокие темпы развития экономики, позволяет утверждать, что страна переживает этап "доминиканского экономического чуда", который является примером для подражания в Карибском регионе.

Ключевые слова: Доминиканская Республика, Карибский регион, США, туризм.

P. Ignatiev, Doctor of Science, Prof.,

B. Cherkas, PhD, Assistant Professor

Taras Shevchenko National University of Kyiv, Kyiv, Ukraine

DOMINICAN REPUBLIC ECONOMIC MIRACLE

Country studies characteristics of Dominican Republic is provided in this article as well as the path of reforms in this country are shown. The authors made a point on the advantages and disadvantages of the economic situation in the Dominican Republic, its foreign policy goals, including the role of the US in investments and tourism sector. Dominican Republic has shown high rates of economic development, which suggests that the country is experiencing now a phase of "Dominican economic miracle", which is an example to follow in the Caribbean region.

Keywords: Dominican Republic, Caribbean, USA, tourism.